

DESENVOLUPAMENT DE L'EFERVESCÈNCIA MILITAR COM A REFLEX DE LA GUERRA COMERCIAL

L'exèrcit rus va iniciar la seva ofensiva el 24 de febrer de 2022. Malgrat el seu ràpid avanç inicial, no va aconseguir arribar a Kíev en els primers dies, havent-se de detenir per a assegurar el subministrament. La següent fase va veure a l'exèrcit rus concentrant el seu esforç a controlar el Donbàs. L'exèrcit rus s'ha concentrat a assegurar la connexió pel sud, prenent Mariúpol i la central nuclear de Zaporíyia. Les tropes ucraïneses es troben actualment desplegant una ofensiva en el sud i el nord. En qualsevol de les fases, els morts els posa el proletariat de tots dos països en una guerra criminal en la qual tots els contendents representen interessos imperialistes propis i de tercers.

Control social i militarització

A Ucraïna i a Rússia s'han pres acceleradament i s'estan prenent mesures de militarització que han de servir d'avís al proletariat dels països encara no bel·ligerants.

Des de l'entrada de tropes russes a Ucraïna, el govern ucraïnès va prohibir sortir del país als homes d'entre 18 i 60 anys, va instaurar el registre obligatori en les oficines militars i a través del reclutament obligatori *"té ara entorn de 700.000 soldats en actiu."* (Bloomberg, 21-09-2022). Això evidencia que la "defensa de la pàtria" es fa per coacció de l'Estat burgès i que els treballadors són enrolats a la força, com ho evidencia també l'ús per part de la burgesia ucraïnesa de veterans de la guerra de l'Afganistan per "ensenyar a superar el tabú de matar" als nous soldats.

Tant a Ucraïna com a Rússia es van produint ajustos de comptes i detencions contra els dissidents o "suicidis" com el del president de Lukoil, empresa que s'havia pronunciat contra la guerra, i quatre directius de Gazprom.

Pel seu costat, Rússia va eliminar l'edat màxima per enrolar-se en les forces armades, ha decretat l'ampliació del nombre d'efectius de l'exèrcit a través d'un pla d'incentius, s'ha instaurat la hissa de bandera, es dona formació patriòtica i militarista a les escoles i instituts i s'ha creat una organització juvenil per fomentar el patriotisme. Davant els revessos militars i les acusacions de traïció per no desplegar tot el potencial militar, Rússia ha hagut d'anunciar el 21 de setembre la mobilització de 300.000 reservistes i està duent a terme referèndums d'integració en les zones ocupades que van associats a la declaració d'utilitzar armes nuclears en cas d'agressió a les seves fronteres i al desplegament de l'exèrcit considerant la zona com a russa. En el pla de la producció, Rússia ha promogut una llei per a l'economia de guerra de tal forma que les empreses no podran rebutjar els encàrrecs del govern el qual podrà imposar als treballadors, a més a més, la realització d'hores extres, treball nocturn, en caps de setmana o vacances. Per imposar aquestes condicions de treball compten amb la col·laboració dels "representants dels treballadors", és a dir, amb la camisa de força del sindicalisme subvencionat.

Davant aquesta màquina coercitiva burgesa que opera en tots dos costats del front per obligar els proletaris a morir i a matar a altres germans de classe, no serveixen de res les objeccions de consciència ni les il·lusions del pacifisme. L'única consigna útil per al proletariat és la consigna revolucionària de tornar els canons dels fusells contra la pròpia burgesia, l'única que pot detenir el bany de sang entre germans de classe i transformar la guerra imperialista en guerra civil revolucionària: *"Et donaran un fusell. Pren-lo i aprèn bé a manejar les armes. És una ciència imprescindible per als proletaris, i no per disparar contra els teus germans, els obrers d'altres països, com succeeix*

en la guerra actual, i com t'aconsellen que ho facis els traïdors al socialisme, sinó per a lluitar contra la burgesia del teu propi país, per a posar fi a l'explotació, a la misèria i a les guerres, no amb bons desitjos, sinó vençant la burgesia i desarmant-la." (El programa militar de la revolució proletària, Lenin, 1916).

Suport militar imperialista a Ucraïna

El capitalisme ucraïnès compta amb l'aprovisionament d'armament per part de: Alemanya, Austràlia, Bèlgica, el Canadà, Croàcia, República Txeca, Dinamarca, Eslovàquia, Eslovènia, Espanya, els EEUU, Estònia, Finlàndia, França, Grècia, Irlanda, Itàlia, el Japó, Letònia, Lituània, Luxemburg, Noruega, Polònia, Portugal, Romania, Suècia, el Regne Unit i Turquia.

Els EEUU han aprovat als mesos de març i maig dos paquets per proporcionar ajuda continua al capitalisme ucraïnès, de 13.600 i de 40.000 milions de dòlars respectivament. En aquests pressupostos, dues terceres parts són ajuda militar, una altra tercera part diners per a sostenir el funcionament de l'Estat i una part residual està destinada a programes d'aliments per a civils. Els EEUU preparaven a l'agost l'enviament de 1.000 milions en ajuda militar tret de les seves reserves d'armament, la 18ª sortida dels inventaris existents des d'agost de 2021.

El Regne Unit va anunciar el 10 d'abril de 2022 l'aportació de material militar i, durant la cimera de l'OTAN, va anunciar l'enviament d'ajuda suplementària per valor de 1.160 milions d'euros, que inclourà defenses aèries, drons i equipament per a guerra electrònica.

La UE ha començat també a subministrar armament a Ucraïna. Alemanya va canviar la seva política prèvia a finals de maig, anunciant l'enviament de 50 tancs Gepard i entrenament per les tropes ucraïneses. Després ha enviat defensa antiaèria i radars. La realitat de la guerra ha imposat una reculada del sector tendent a una entesa amb Rússia o, com a mínim, a una posició de neutralitat: és massa perillós permetre sense més a l'imperialisme rus que pugui ocupar qualsevol país de l'àrea d'influència de la UE i tampoc poden permetre que aquests països caiguin en braços dels EEUU completament.

No obstant això, Hongria s'ha desmarcat de la resta de països de la UE: *"No volem que la frontera hongarès-ucraïnesa sigui un escenari de lliurament d'armes. (...) No enviarem ni permetrem el trànsit d'armes."* (El País, 12-05-2022).

Les empreses xineses, com el fabricant de drons DJI, han actuat amb cautela també: *"va anunciar la suspensió temporal de les seves operacions a Rússia i Ucraïna per a evitar que els seus aparells s'usin com a armes."* (La Vanguardia, 28-04-2022).

D'altra banda, l'anàlisi de 27 armes o sistemes d'armament rus trobats sobre el terreny, mostren que *"es van trobar més de 450 components electrònics fabricats fora de Rússia, fins al 70% d'ells per companyies dels Estats Units, i la resta, del Japó, Taiwan, Suïssa, Holanda, Alemanya, la Xina, Corea del Sud, el Regne Unit i Àustria."* (La Vanguardia, 13-08-2022). El negoci és el negoci i *"una companyia russa hauria importat al març (amb la guerra ja en curs) material de Texas Instruments per valor de 600.000 dòlars."* (La Vanguardia, 13-08-2022).

Resurrecció i ampliació de l'OTAN

L'OTAN ha estat ressuscitada a so de bombo i platerets en la cimera realitzada a Madrid amb la modificació de la definició del seu "concepte estratègic". El text resultant es refereix a Rússia com *"la més significat i directa amenaça"* i a la Xina dient que *"les seves ambicions i polítiques coercitives desafien els nostres*

interessos". També s'ha afegit una declaració que promet la "defensa de cada polzada de territori aliat". Això és evidentment un pas més cap a la preparació de la tercera guerra mundial, però davant aquesta altisonant declaració convé recordar que la política militar dels EEUU ha estat més aviat atiar uns contra els altres i després intervenir des de lluny o quan ja està inclinada la balança. Està per veure si aquest bloc romandrà unit realment quan un dels seus membres entri en guerra.

Finlàndia i Suècia han estat convidades a l'OTAN i, malgrat una resistència inicial per part de Turquia, el seu procés d'integració està pràcticament culminat. Turquia ha obtingut, a canvi de no bloquejar el procés, el compromís de Finlàndia i Suècia d'aixecar l'embargament d'armes, revisar la legislació antiterrorista i signar tractats d'extradició per lliurar als exiliats kurds i turcs reclamats per Turquia.

El nombre d'efectius de l'OTAN en alerta ha augmentat fins a 300.000. Els EEUU van enviar a Europa 20.000 soldats al febrer, cosa que va fer arribar el nombre de soldats estatunidencs fins a 100.000. La presència militar dels EEUU a Europa augmentarà a més amb dos nous destructors a la base de Rota, l'obertura d'una caserna general i un batalló de suport a Polònia, una brigada de 3.000 soldats a Romania, major presència militar als països bàltics, dos esquadrans addicionals de F-35 al Regne Unit i un reforçament de les posicions antiaèries a Alemanya i Itàlia.

La guerra a Ucraïna ha generat una major integració de l'imperialisme de la UE, però també ha evidenciat la seva feblesa militar i importants contradiccions en el seu interior que s'analitzaran amb més detall a l'article "*Integracions i desintegracions de la unió imperialista europea*".

Exercicis militars organitzats per Rússia

Rússia ha continuat amb l'organització i participació en exercicis militars a nivell mundial com els exercicis militars realitzats a Venèçuela per part de Rússia, la Xina i l'Iran a l'agost de 2022 i les maniobres realitzades a Rússia al setembre amb la participació de la Xina, l'Índia, Bielorússia, el Kazakhstan, Kirguizistan, Armènia, l'Azerbaidjan, Tadjikistan, Síria, Algèria, Mongòlia, Laos i Nicaragua (que ha donat llum verda per a la instal·lació de bases militars russes en el seu territori).

Aquests exercicis o similars venen promocionant-se per part de Rússia des de fa anys. A tall d'exemple, al setembre de 2019 van realitzar exercicis militars a Rússia de manera conjunta Xina, l'Índia, el Pakistan, el Kazakhstan, Kirguizistan, Tadjikistan i Uzbekistan. Al desembre de 2019, Rússia i l'Índia van realitzar exercicis militars conjunts en territori indi. Al febrer de 2021, Rússia va organitzar altres exercicis militars amb la participació de l'Índia i d'altres 10 països entre els quals es trobaven la Xina i el Pakistan com a observadors.

Tingui's en compte que, a més de formar milers de militars estrangers a les seves escoles, "*entre els anys 2017 i 2021, Rússia s'ha convertit en el segon exportador d'armament del món, amb una quota de mercat del 19%*". (La Vanguardia, 16-08-2022).

Conflictes a Europa, el Caucas i Àsia central

La guerra a Ucraïna no és una guerra entre Rússia i Ucraïna sinó la manifestació d'un conflicte major. A Europa, es manifesta als Balcans i a Moldàvia.

El ministre rus d'Exteriors no va poder visitar Sèrbia al juny pel tancament de l'espai aeri per part de Bulgària, Macedònia del Nord i Montenegro. És cert que Sèrbia va condemnar Rússia a l'ONU però s'ha negat a aplicar cap sanció. També ha pactat "*prorrogar tres anys la compra de gas natural a Rússia a preu reduït. (...) és el quart país del món més dependent del gas rus*

(gairebé per complet), les seves principals elèctriques estan participades majoritàriament per companyies russes (...) les manifestacions prorusses per la guerra han atret més gent que les proucraineses." (El País, 07-06-2022).

A l'agost, s'han produït una sèrie de bloquejos de la frontera de Kosovo per part de la minoria sèrbia després que el Govern hagi deixat de reconèixer la documentació expedida a Sèrbia. Tampoc Sèrbia reconeix la documentació kosovar i la policia i les forces d'intervenció de l'OTAN s'han desplegat en vista dels bloquejos i barricades aixecades. Finalment, amb la intervenció de l'imperialisme europeu s'han apaivagat temporalment les aigües amb un acord de reconeixement mutu de la documentació.

A Bòsnia i Hercegovina, el representant de l'ONU ha vetat una llei de la República Sèrbia de Bòsnia, la qual cosa ha motivat que l'ambaixada russa denunciés l'ONU com un desestabilitzador, al mateix temps que "*no reconeix la seva autoritat i que considera il·legítimes les seves activitats.*" (La Vanguardia, 14-04-2022).

Rússia ha exigint a Moldàvia, que importa un 89% del gas de Rússia, que pagui els interessos de demora del deute contret consistent en "*417 milions d'euros, encara que amb interessos l'eleva a 683 milions*" (El País, 14-05-2022), sota pena de tallar-li el subministrament. Paral·lelament, la UE va declarar que "*vam anunciar l'any passat un suport de set milions d'euros per a equipaments [militars]; aquest any, planifiquem incrementar aquesta quantitat.*" (El País, 05-05-2022).

A Transnístria, on Rússia manté 2.000 soldats, va haver-hi un atac amb "*llançagranades contra el Ministeri de Seguretat de l'Estat, va haver-hi dues explosions en el centre de radiotelevisió del poble de Maiak i també van atacar una unitat militar en Parcani*" (La Vanguardia, 27-04-2022). El govern moldau afirma que es tracta d'una provocació per justificar un major desplegament rus. Sigui com sigui, el que és evident és que el barril de pólvora està preparat i es juga entorn d'ell alegrement amb un encenedor pres. A Transnístria hi ha el major dipòsit d'armes d'Europa Oriental i la UE acaba d'acceptar com a candidat a Moldàvia per reforçar el seu govern. Rússia afirma que "*qualsevol acció contra les seves tropes a Transnístria serà un atac directe a Rússia.*" (Europa Press, 01-09-2022).

El 13 de setembre tornava a incendiar-se el conflicte entre Armènia i l'Azerbaidjan, amb xocs militars a les seves fronteres que van acabar amb 49 soldats armenis i 50 àzeris morts. Cada burgesia acusa l'altra d'haver iniciat el xoc i Armènia ha demanat ajuda militar a Rússia. Recordem que Rússia té una base militar a Armènia i 2.000 soldats a Nagorno-Karabakh però que en 2020 es va negar a ajudar militarment Armènia. Turquia ha manifestat que està "*sempre en el costat de l'Azerbaidjan*" (Bloomberg, 13-09-2022) i Rússia ha negociat un alto el foc amb tots dos bàndols. Des d'un punt de vista dels interessos imperialistes, la detonació d'un conflicte militar entre Armènia i l'Azerbaidjan seria un intent d'enfrontar a Turquia i Rússia, amb un possible tall addicional de gas cap a la UE com a efecte col·lateral.

També ha esclatat un enfrontament a la frontera entre Kirguizistan i Tadjikistan en el qual han mort 24 soldats, al qual ha seguit ràpidament un acord d'alt al foc.

Organització de Cooperació de Shanghai

L'organització de cooperació en matèria econòmica i de seguretat constituïda per la Xina, Rússia, el Kazakhstan, Kirguizistan, Tadjikistan i Uzbekistan, l'Índia, el Pakistan i l'Iran va celebrar la seva cimera a Uzbekistan. Turquia (membre de

l'OTAN) i país observador de l'OCS des de 2014 també va participar i ha demanat el seu ingrés.

En aquesta reunió tant la Xina com l'Índia han demanat explicacions a Rússia sobre la seva intervenció militar a Ucraïna, sense retirar-li per això el suport.

En qualsevol cas, el centre d'atenció de la Xina ha estat donar instruccions a la resta perquè resisteixin qualsevol ingerència estrangera que persegueixi desestabilitzar els seus territoris, preveient els moviments que intentarà organitzar els EEUU i també les explosions espontànies que la recrudescència de la situació material pugui produir; com està succeint actualment a l'Iran amb la repressió de les protestes que de moment sumen 41 assassinats de manifestants i ha comportat el tancament d'internet.

Intervenció militar a Síria

Al juliol s'ha celebrat una cimera entre Turquia, Rússia i l'Iran en la qual van acordar la coordinació de la seva intervenció militar a Síria i, en paraules del representant del capitalisme iranià, *"posar fi a la influència de Washington en el conflicte."* (El País, 20-07-2022).

Bloc militar d'Israel i quatre països àrabs

Pel que fa a Israel, al reconeixement per part del Marroc i al permís de l'Àrabia Saudita perquè els seus avions puguin sobrevolar la península aràbiga, se suma que: *"Els caps de la diplomàcia d'Israel, Egipte, Emirats Àrabs, Bahrain i el Marroc es van coordinar ahir per a dissuadir a l'Iran. (...) La cita sense precedents, beneïda per la presència del secretari d'Estat dels EEUU, Antony Blinken, va il·luminar un "fòrum estable de cooperació en matèria de seguretat, intel·ligència i tecnologia en un marc de progrés i tolerància religiosa."* (El País, 29-03-2022).

La lluita imperialista a l'Àfrica

La Iniciativa de Seguretat Global promoguda per la Xina s'ha posat en funcionament a la Banya d'Àfrica, on la Xina ha convocat una cimera de "pau" a la qual han acudit set dels vuit països de la zona (ha faltat Eritrea). La Xina té motius de política imperialista i també econòmics: *"crèdits xinesos per valor de 33.900 milions de dòlars han inundat la regió des del 2000 (...) a principis de mes, un grup d'empreses xinès va comprar una participació de 560 milions de dòlars en una mina de zinc i coure a Eritrea."* (The Wire, 26-06-2022). A més d'invertir en infraestructures, la Xina també ha participat en menor mesura en la venda d'armes: *"Des de 2010 a 2020, gairebé una cinquena part de totes les vendes d'armes xineses va ser en països africans, amb prop del 20% d'elles dirigides a Àfrica oriental."* (The Wire, 26-06-2022).

Al Sahel, els 5.500 soldats francesos han hagut d'anar-se'n completament de Mali, els soldats espanyols han passat de 600 a 400 i s'espera que es redueixin a 200, Alemanya redueix de 600 a 300 els seus militars presents a la zona que seran destacats a Níger i no a Mali. **L'imperialisme europeu ha estat escombrat del Sahel.** Al seu lloc hi ha, a Mali, uns 2.000 militars i mercenaris russos. Rússia està negociant la construcció d'una base militar a Sudan i té tropes també a República Centreafricana. La Xina, que ja compta amb una base militar a Djibouti està negociant instal·lar una segona base a Guinea Equatorial. La situació actual la descriu bé el següent extracte: *"l'exèrcit de Mali va rebre la setmana passada un nou lot d'armament de Rússia compost per sis avions de combat i helicòpters, i el president Putin va prometre per telèfon al líder colpista, coronel Assimi Goita, estendre l'ajuda militar a altres*

àmbits, com l'alimentari i l'energètic. La setmana passada, un relleu de soldats alemanys de la missió de l'ONU a Mali, Minusma, es va trobar amb la prohibició per part de Mali d'aterrar." (La Vanguardia, 16-02-2022).

Aquesta retirada de les tropes europees ha anat seguida d'un increment dels atemptats i dels atacs de grups denominats *gihadistes* (recordem que la majoria d'aquests grups han estat o són finançats pels mateixos EEUU o estats europeus), en represàlia per l'operació militar de l'exèrcit malià i un centenar de mercenaris russos a Moura.

Quines són les bases materials d'aquesta expulsió gairebé sense esforç de l'imperialisme europeu del Sahel?

El comerç de Rússia amb Àfrica és de 20.000 milions d'euros anuals i un terç de les armes que es compren a l'Àfrica procedeixen de Rússia. Els principals compradors són Egipte i Algèria, però també Nigèria, Sudan, Angola o Mali.

El 12 d'abril de 2022, Rússia i Camerun van signar *"un acord militar per a l'intercanvi d'informació i entrenament de tropes, un tipus de pactes que s'han convertit en moneda corrent a Àfrica i que existeixen en una vintena de països."* (El País, 04-05-2022). En quant a la Xina: *"En els últims 20 anys, un petit grapat d'empreses estatals i financeres xineses han finançat un de cada cinc projectes de noves infraestructures a Àfrica, i construït un terç d'ells. (...) Un quart dels ports comercials d'Àfrica té vincles amb companyies xineses, deixant només vuit països costaners o insulars sense alguna forma d'infraestructura portuària xinesa. (...) La major concentració és a l'Àfrica occidental, des d'on minerals crítics incloent bauxita, cobalt i coure són exportats. (...) Només quatre projectes ferroviaris completats entre 2015 i 2017 han afegit gairebé 2.800 quilòmetres de vies (...) Constructores i financers xinesos han secundat almenys 78 centrals d'energia – utilitzant sobretot energia hidràulica o carbó – amb una capacitat de generació total de gairebé 27.000 megavats, aproximadament l'equivalent de Bèlgica. (...) ZTE té projectes de telecomunicacions en almenys el 60% de països africans, mentre s'estima que Huawei ha guanyat concessions per a un 70% de les xarxes de 4G del continent."* (The Wire, 22-05-2022).

Afganistan

Enmig de declaracions grandiloqüents, EEUU va anunciar que havia matat amb un dron un membre (actualment irrellevant) d'Al-Qaeda a Kabul. La influència estatunidenca s'ha vist reduïda a la mínima expressió després de la seva retirada, sense perjudici d'utilitzar l'Estat Islàmic de Khorasán per crear alguna dificultat puntual al sector dels Talibans governant i partidari d'una gestió capitalista moderna, com l'atemptat contra un responsable talibà partidari que les dones puguin estudiar.

Per contra, en la cimera de la OCS, la Xina va proposar que s'ajudi *"a l'Afganistan a crear estructures polítiques "inclusives" i eliminar "el brou de cultiu del terrorisme"*. (La Vanguardia, 17-09-2022), és a dir, abrigallar al govern afganès i estendre la influència xinesa en aquest Estat.

La lluita per l'indo-pacífic central

La Xina no va aconseguir al juny que una desena de països del Fòrum de les Illes del Pacífic signessin la seva "Visió de Desenvolupament Conjunt de la Xina i les Illes Nacions del Pacífic", acord que incloïa una relació molt més estreta en *"matèria de seguretat, comerç o tecnologia"* (La Vanguardia, 04-06-2022). No obstant això, a l'abril, sí que havia aconseguit signar un acord amb les Illes Salomó que *"contemplava qüestions de comerç, pesca i –sobretot– seguretat, en permetre*

l'enviament de forces de seguretat xineses per mantenir l'ordre social. Els vaixells militars xinesos podran efectuar visites i dur a terme "reanvis logístics". (El País, 28-05-2022). Aquest acord ha generat una inquietud a Austràlia i els EEUU en que la Xina acabi instal·lant una base naval allà. Les illes Salomó van començar a reconèixer la Xina en lloc de Taiwan el 2019.

Els EEUU també han denunciat que la Xina està construint una base naval a Cambodja, però tant la Xina com Cambodja ho neguen. El que sí que admeten és que ampliaran conjuntament la base de Ream. EEUU té raons per a aquest nerviosisme que veu en cada moviment de la Xina una nova base militar perquè, independentment que aquestes ho siguin o no, la veritat és que la influència xinesa en la zona s'estendrà inevitablement i, si no les té ara, les tindrà.

Al març els EEUU i Filipines van realitzar les seves maniobres militars conjuntes de major envergadura en tres dècades: *"5.100 soldats estatunidencs i 3.800 soldats filipins entrenaran al país sudasiàtic des del 28 de març fins al 8 d'abril. (...)"* (Bloomberg, 23-03-2022).

Provocacions a Taiwan i Corea

Malgrat l'oposició del mateix president dels EEUU, la presidenta del Congrés dels EEUU (també membre del partit demòcrata) va realitzar una visita oficial a Taiwan a inicis d'agost.

No és la primera vegada que un representant dels EEUU visita Taiwan recentment, veure "El Comunista" nº64 (pàgs. 22-23).

Aquesta visita va motivar una demostració de força militar per part de la Xina que va realitzar els seus majors exercicis militars pròxims a l'illa, utilitzant foc real i reproduint un bloqueig marítim i aeri de Taiwan. Això ha anat acompanyat d'una multiplicació de la retòrica patriòtica nacionalista en tots dos costats. La Xina va replicar també amb el bloqueig temporal d' *"importacions de més d'un centenar de productes de múltiples empreses d'alimentació taiwaneses"* (El País, 03-08-2022), posant en relleu la dependència econòmica de Taiwan pel que fa a les exportacions a la Xina.

La Xina afirma que les maniobres entorn de Taiwan seran habituals i que són, en paraules del mitjà estatal xinès Global Times, un *"assaig de les operacions de reunificació"* (El País, 08-08-2022). La Xina també ha sancionat per tota la vida a set polítics i funcionaris taiwanesos.

Els EEUU han continuat alimentant les provocacions amb dues visites posteriors amb dos grups de parlamentaris estatunidencs a Taiwan, fent passejar un parell de vaixells per aigües internacionals de l'estret de Taiwan i fins i tot signant un pacte comercial amb Taiwan. També han aprovat la *"venda d'armes defensives a Taiwan per un import pròxim als 1.100 milions de dòlars."* Ara bé, *"La transacció pot trigar anys (!) a materialitzar-se (...)"* (La Vanguardia, 04-09-2022).

EEUU juga damunt d'un barril de pólvora amb un encenedor que només fa espurnes, il·lusionant-se en què, per un error de càlcul, algú provoqui una flama de veritat i el barril esclati. L'única cosa que pot fer és provocar i la Xina no té motius per deixar-se provocar perquè el temps juga al seu favor (a diferència de Rússia amb Ucraïna, per exemple). Ni els EEUU poden sostenir comercialment Taiwan, ni intervindran militarment per a ajudar-lo. En el pla econòmic, EEUU és el major morós mundial i l'economia de Taiwan està plenament integrada amb la xinesa. En el pla militar, EEUU ha hagut de replegar el seu exèrcit amb la cua entre cames de l'Iraq i l'Afganistan mentre recupera la seva estratègia històrica d'esperar que els altres s'hagin dessagnat abans d'intervenir. No obstant això, tot l'anterior no

significa ni molt menys que no pugui arribar a esclatar el barril de pólvora.

El mateix joc de piròman l'intenta realitzar a Corea, on els EEUU han realitzat maniobres militars conjuntes amb l'exèrcit de Corea del Sud. Als més de 30 míssils llançats a la mar del Japó per Corea del Nord el 2022 se sumen ara els 8 que van llançar també Corea del Sud i els EEUU el 6 juny. De totes maneres, a Corea del Sud es van produir manifestacions importants en contra dels exercicis militars amb els EEUU i per canviar la política cap a Corea del Nord i la Xina.

La pròpia burgesia ja parla sense embuts en els seus mitjans de tercera guerra mundial

El ministre d'exters rus (Lavrov) va declarar el 26-04-2022 sobre la tercera guerra mundial que *"el perill és greu, és real, no es pot subestimar"*. Una cosa similar va dir el canceller d'Alemanya (Scholz) que va declarar en Der Spiegel que *"Faig el que puc per a evitar una tercera guerra mundial"*, al mateix temps que es comprometia a enviar armament a Ucraïna.

En el següent passatge del Manifest trobem tots els ingredients determinants de la situació actual: necessitat de la destrucció de les forces productives excedents i nou repartiment del món: *"D'una part, (...) la DESTRUCCIÓ obligada d'una massa de forces productives; d'altra, (...) la CONQUESTA de nous mercats i l'EXPLOTACIÓ més intensa dels antics."* (Manifest del Partit Comunista, 1848).

El nostre Partit ha afirmat: *"La veritable i pròpia crisi que es plantejarà històricament entre segona i tercera guerres mundials serà, encara més que aquella entre primera i segona guerres, internacional, (...). I aquesta crisi col·locarà al món en la vigília d'una altra guerra general, si no el col·locarà en la vigília de la revolució, una de les condicions de la qual és el desenvolupament, que requereix dècenns, d'un partit el programa del qual sigui destructiu del "mite del produir" i del "mite del consumir", lligats pel "mite mercantil".* (El Curs del Capitalisme Mundial en l'Experiència històrica i en la Doctrina de Marx, 1958).

Com a marxistes, no necessitem llavors les declaracions de la burgesia per tenir la certesa de la inevitabilitat (si una revolució no ho impedeix) de la tercera guerra mundial, imposada pel desenvolupament de la crisi de sobreproducció relativa de capitals. Dit això, ens sembla simptomàtic que en la voluntat i manifestacions externes dels representants de torn del sistema impersonal que és el capitalisme es comenci a reflectir amb major nitidesa aquest curs futur dels esdeveniments.

Els actuals conflictes són l'avantsala d'un conflicte major que executi la destrucció que el capitalisme necessita. Davant aquesta situació, per al proletariat mundial l'únic camí alternatiu a ser immolat com a carn de canó en la matança mundial és el de recuperar les consignes del **derrotisme revolucionari**, de **l'internacionalisme de classe**, la seva organització en **Partit Comunista Internacional** per a la **transformació de la guerra imperialista en guerra civil revolucionària**, el **derrocament de la seva pròpia burgesia** i la instauració transitòria de la **dictadura del proletariat** cap a una societat sense classes, sense propietat privada, sense treball assalariat, sense règim mercantil i d'empresa.